Evropa nám skýtá nyní
obraz mravů líbezný,
v románech tam vystupují
samé jenom princezny.

Jedna od muže uteče,
vrátí se pak k němu zas,
ta s lokajem, ta zas s kočím
dovolí si taký špás.

Jiná zas se unést nechá
zármutkem a nevolí,
když místo ní sám pan manžel
ňáký žert si dovolí.

Neznajíc se hněvem, vezme
revolver hned na pomoc,
na "svědkyni" došlápne si,
bác, bouch! funus, dobrou noc.

"Šlak ji trefil na slezinu,"
v novinách se přinese,
a kdo tomu věřit nechce,
sebere se, zavře se.

Tak to chodí mezi pány,
láska není žádný špás,
žere srdce — at' je kryje
hedváb nebo kanafas.

Ach, ta princezna ubohá!
Pantatínek fláma byl,
není divu, že se bojí,
by se jí muž nezkazil.

Vždyt' ty svůdné, hříšné ženy
zničily habsburský dům,
který vždy tak čistý býval
jako jedno lilium!

Z prakse svátečního střelce.

Střelec: "Je to opravdu zvláštní: Čím častěji chodím na hon, tím více se mi zdá nepochopitelnějším...."

Vtipálek: ".... proč stále špatně střílíte?"

Střelec: "I ne. Ale jak mohli být za starých časů od honby živi celí národové?"

Drahota.

Vyrůstá v každém směru,
v dales nás svými štve šípy,
pomalu zbudou nám věru
v světě jen laciné — vtipy.

Z vojny.

Poddůstojník: "A co voni švackej trumpetáre?! Jestli na mé "marš!" ještě jednou pokročej' "pravou", tak jim ten hnát utrhnu, a nebudou-li si to pamatovat, udělám jim to každej den, co budou v mým 'klídu'!"

Nedá-li 'ucho' některé šarži co chvíli něco na "zub", nebo neudělá-li si jinak u ní dobré "oko", vidí samou mrzutou "tvář". Musí dělat všecko na *vlas* a při tom ještě dostane často přes *nos a huby* habaděj. Krátce řečeno — má se tak, že by raději bylo vzhůru *bradou*.

V JEHO hrdle nadčlověčím
nemůž' sídlit bacil brak:
vybraný to *nadpolyp je*
neb dokonce *obrrak*.

Život lidský je prý drahý. Posud ale žádný samovrah jim nezaplatil své dluhy.

Podivno! Ten rak přestřihl svými klepety nadobro nit výmluvnosti Vilémovy.

Uhlířovo vyznání.

Mrázku, mrázku, mrázku,
já mám k tobě lásku!
Když ty dostavíš se,
hned je mi do *špásků!*

Kdo byl ten druhý?

"Nám praktickým právníkům," vyprávěl advokát maně svému příteli, "celý svět křivdí. Jsem už deset let v praksi a za ten celý čas poznal jsem jen dva doktory, o nichž by se dalo tvrditi, že jsou odřiduchy."

"Jak se jmenuje ten druhý, pane doktore?" optal se advokáta kousavý přítel.

Při zkoušce.

Profesor (ke kandidátu, jenž na danou otázku mlčí): "Zdá se, že vás moje otázka přivedla do značných rozpaků...."

Kandidát: "Ani tak vaše otázka, pane professore, nepřivádí mne do rozpaků, jako má odpověd'...."

Drozd se pranic nestydí
za svůj smutný los,
červená se u soudu
za něj jeho nos.

Opatrnost matka moudrosti.

Paní Anna: "Tak si považejí paní Frony, ta moje holka je do vdavek jako posedlá, a já mám za to, že by bylo lépe, přece ještě nějaký ten rok počkat, až dostane holka *lepší rozum* —"

Paní Frony: "I, co jich napadá! Jen s holkou z domu než dostane *lepší rozum* ženich; nechá ji a mají po svatbě!"

Tak už zas ta Drozdovina
vylezla na světlo denní,
by dostala za své kousky
vánočního nadělení!
Hledala se, než se našla,
ta vybraná škrábců cháska,
u níž v úctě byl jen mamon,
žravost, chlast a hříšná láska.
Ted' tu sedí, jak by ani
pět počítat neuměla,
a že má se zodpovídat,
na jazyk je zkopranělá!

Co je příjemné a co je nepříjemné.

Poslouchati, jak hraje virtuos na piano — je příjemné.

Poslouchati, když hraje žena — je nepříjemné.

Plovati v blahobytu — je příjemné.

Plovati v kanálu — je nepříjemné.

Táhnouti prazdroj — je příjemné.

Táhnouti ruční vozík — je nepříjemné.

Užívati zimu v Nizze — je příjemné.

Užívati zimu bez zimníku — je nepříjemné.

Zastaviti milou pannu — je příjemné.

Zastaviti poslední kalhoty — je nepříjemné.

Čísti román — je příjemné.

Čísti stále a stále jeho upomínací listy — je nepříjemné!

Není pravda, kdo tvrdí, že nemůže s 60 dollary vyjíti. Vyjde — ale moc brzy.

Kaprál: "Co je jim, že dělaj' takovej strápenej ksicht?"

Ucho: "Dnešní voběd zůstal mi ležet v žaludku!"

Kaprál: "Voni jsou dobrej! Snad nechtějí, aby jim dnešní voběd stál v žaludku haptacht!"

Ve vinárně.

Pan Pajda: "Je to pravda nebo to není pravda, že se do veronského salámu přidává též oslí maso?"

Pan Votický: "Kdyby to bylo pravda, dávno byste tu neseděl!"

Peníze — tot' prostředek pro chytré a cíl pro hloupé!

Kat — tot' podnikatel náhlých smrtí!

Srdce — tot' kalamář básníka!

Pozor! — Tak volá kočí, když někoho přejel.

Opilec — tot' žralok piva!

Šicí stroj — tot' velociped pro ženu!

Divoši — tot' lidé, kteří kroužky místo do uší, věší do nosu!

Návštěva? Na někoho se podívati a zase odejíti — tot' návštěva!

To ovšem!

Divadelní ředitel: "Milý pane. Vaši hru ku provozování přijati nemohu; v ní se náramně mnoho mluví, ale pranic se neděje!!"

Spisovatel: "Zcela správně, pane řediteli! Však se také hra nazývá "*Naše ženy*"."

Na promenádě.

"Mařenko, už jsem ti to kolikráte řekla, abys na nic prstem neukazovala, to není hezké!"

"Ale maminko, co já ukazuji, to je zrovna hezké!"

Povzdech automobilisty.

"Stroj mám za 500 dollarů, ale benzinu nemám ani za cent! Co ted', v tomto lese?"

Mezi mladými paničkami.

"Otylko, koupil ti už muž na nové zimní šaty?"

"Ještě ne, Klárko! Teprve jsme se k vůli tomu třikráte pohádali!"

Šibeniční humor.

"Konečně zase tě jednou vidím! Co děláš? Jak se máš?"

"I hanba povídat! Stará mi leží, dcera místo vdavek *sedí* a já všade *visím*...."

V úřadě.

Chef kanceláře: "Vy byste už chtěl do pense, pane Křikavo? Vždyt' Vám schází ještě deset let!"

Úředník: "Neračte však zapomínat, že jsem 5 let ženatý a válečná léta se počítají dvojnásobně!"

Příští rok 1904 je rokem přestupným. Pokud však týče se daní, byl rok 1903 také *rokem přestupným*.

Mladá paní.

"S mým šicím strojem je to hrozné. Za včerejší den jsem zlámala šest jehel."

"To je zvláštní! A co jste šila?"

"Přišívala jsem muži knoflíky."

Zlomyslnost.

Malíř: "To je můj nejlepší obraz."

Kritik: "No, nic si z toho nedělejte, však ono to půjde."

Nejde to.

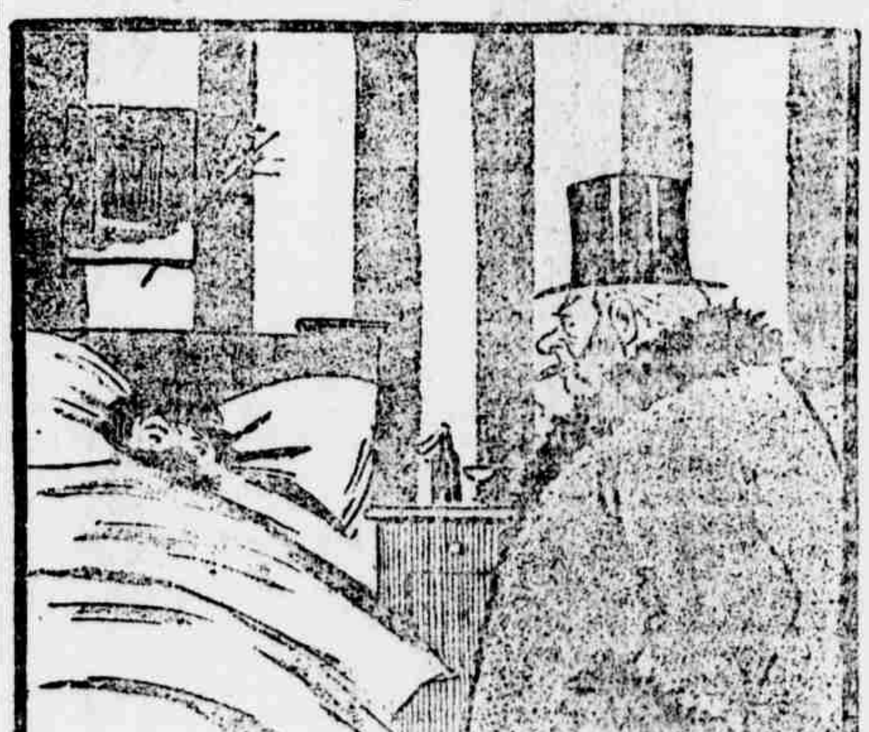

Pacient: "Abyste mi, pane doktore, pití piva zakazoval, to by nebylo nic platné. Já mám strašně krátkou paměť."

Skrývačka.

Najděte džbánek a konvici na kávu.

O ženách, pro ženy.

Vrchní sněmovna Kapské osady přijala nedávno resoluci, v níž se vláda žádá, aby podala návrh zákona, kterým by neprovdaným ženám a vdovám bylo uděleno činné volební právo. Návrh poslance Garlicka, aby všem ženám právo to bylo přiznáno, byl zamítnut.

• • •

Ženy švýcarské mají přístup k různým úřadům, jež v jiných zemích evropských ještě úplně jsou jim uzavřeny. Velká rada kantonu ženevského jednohlasně se usnesla, aby připuštěny byly ženy k vykonávání právnické prakse. — Na švýcarských vysokých školách studuje poměrně více žen než v jiných zemích evropských a sice zástupkyně krásného pohlaví najdou se ve všech odborech vědeckých. Jak se z Bernu oznamuje, byla tam sl. Getruda Wokerova z Kirchbergu v kantonu bernském promována na doktorku filosofie a sice vykonala doktorské zkoušky s výtečným úspěchem. Co pak při tom nejpozoruhodnějšího, že dáma ta obrala si jeden z nejtěžších oborů vědy za hlavní své působiště a sice organickou lučbu. Studovala v Bernu od zimního semestru r. 1898.

V Moravské Ostravě zřízeno bylo nedávno dívčí lyceum, které právě vydalo svoji první výroční zprávu, z níž vysvítá, že lyceum navštěvováno 50 žákyněmi. Vyučování zdárně bylo podporováno četnými vyjížďkami a prohlídkami průmyslových závodů a dobročinných ústavů. Také zdravotnímu stavu chovanek byla věnována zvláštní péče stálým, bedlivým dohledem lékařským a horlivým pěstováním tělocvičných her a cvičení, koupáním, plováním, tančením a klouzáním na ledě. Vědecký pokrok žákyň byl velmi dobrý, což považuje se za důkaz, že sesílením tělesného zdraví docílí se také lepších duševních výkonů.

• • •

Slečna J. U. Dr. van Dorp, první žena, která v Hollandsku připuštěna byla k advokátní praksi, vystoupila nedávno v úloze obhájce před soudním dvorem v Haagu. Do soudní síně při příležitosti té dostavilo se tolik obecenstva, kolik jen se tam mohlo vejíti. Vrchní státní návladní měl řeč, v níž prohlásil, že osobně není příliš potěšen touto novotou v dějinách soudnictví, jaká se stala vystoupením ženského právního zástupce; vyslovil zároveň pochybnost, že bude z toho míti soudnictví nějaký prospěch. Dále prohlásil, že novota taková nevyplynula z dlouho pociťované potřeby, ježto je advokátů více, než může najíti slušnou výživu. Slečna advokátka nechala vrchního státního návladního mluviti a nepustila se s ním do rozboru ženské otázky, ale za to mu ukázala, že vyrovná se mužským svým kollegům a vedla obhajobu svého klienta se značnou dovedností.

• • •

Na universitě v Mnichově byla před nedávnem povýšena na doktorku lékařství sl. Alžběta Foellingerova; je to první doktorka lékařství z university té, ale dá se očekávati, že bude brzy míti mnoho následovnic. Nával mladých dívek ke studiu na universitě mnichovské jest letos velmi značný a překonává všechno očekávání. Přednášky o anatomii poslouchá celkem čtrnáct immatrikulovaných posluchaček. Také "právnic" jest tam hojnost. Studentky zanášejí se vážným úmyslem založiti si také buršácký spolek; učinily již k tomu všechny přípravy. Přitom dlužno s napjetím očekávati, budou-li studentky napodobovati své mužské kolegy buršáky, jichž nejmilejší zábavou jest chlast a rvačky.

• • •

Jeden z nejpozoruhodnějších románů manželských má za svého hrdinu krále španělského Karla II. Člověk ten byl dle líčení současníků ohavou tělem i duchem. Tehdejší anglický vyslanec na španělském dvoře píše o něm, že Karel měl neobyčejně nabědlé klouby, obličej jeho měl barvu zelenavou, hlava neměla jediného vlásku, oči byly vpadlé, těkavé, víčka zapálená, rudá, spodní čelist vyčnívala daleko do předu, že řady zubů daleko od sebe klepaly. Král byl neobyčejně žravý a polykal kusy jako pěst' veliké. Poněvadž matka, která za jeho nezletilosti vládla, jej co nejukrutněji týrala, pojal nenávist ke všem ženám, a když byla mu vyložena nutnost, aby král španělský dal lidu nějakou královnu, rozhodl se předem, že své ženě odplatí, čím se na něm matka provinila. O královnu postarala se Francie, jejíž tehdejší král Ludvík Čtrnáctý chtěl ve Španělsku míti oporu. Ten vyvolil svoji neteř Marii Louisu, dceru vévody Orleanského, aby se stala chotí královského netvora. Marně na kolenou a s pláčem jej zapřísahala — nepomohlo jí to. Zasnoubení bylo slaveno ve Francii prostřednictvím zástupce a mladá královna byla poslána s bezpečným průvodem svému manželi, jenž ji znal jen dle popisu. Marie Louisa líčí se co příjemná, duchaplná žena jemné mysli. Měla černé, dumavé oči, okouzlující úsměv a neobyčejně bohatý kaštanový vlas. Když král poprvé ji spatřil, byl právě tak ohromen jako ona. V něm probudila se — láska, ona shledala jej ještě ošklivějším než byl jí vylíčen. Vzdor tomu nebylo spojení jejich, které trvalo deset roků, nešťastným. Karel vzdor své bezměrné žárlivosti měl v manželství své jediné štěstí a když Marie Louisa zemřela, upadl v těžkomyslnost, z níž nemohlo jej nic vyburcovati. Bloudil s pláčem sem a tam, až jednoho dne vstoupil do hrobky, dal otevříti rakev královny a naříkaje jako dítě vrhl se na ostatky milované ženy a ustavičně opakoval: "Má královno, má královno!" Jest to jeden z nejdojímavějších výjevů v rodinné kronice knížecích rodů.

Opice.

Předešlé neděle za časného jitra bylo na jedné stanici tolik namožených', které za noci nasbíraly patroly po ulicích, že velitel stráže chtěl vystrčit modrý praporec, praporec rekordu.

Po pryčnách, na slamnících i na zemi chrápalo tu dvakrát tolik mazavek než jindy po Sylvestru.

Půl várky prostředního pivovaru bylo v těch lidech. Byli to vesměs pařidla, kteří se dají zjistit, až se prospí. Vymotali se z hospody, nebo byli z hospody vymotáni, začali se cvičit dávati "tíži těla ku předu", ztratili klobouk nebo deštník, chtěli klobouk zvednouti, svalili se na ucouranou vlečku mateřky země, vstáti nemohli, nacionále svoje vypověděti nedověděli, — tak na strážnici s nimi.

Ráno se okukovali, divili se přenáramně.

Nu, není tak zle. Za upadnutí nikdo nemůže, a oněmění patří k neštěstí lidskému.

Co na venku s opičkou, kdyby byla veliká jak orangutan. Zazpívat si s ní nemůže na vsi. Náves je otevřena, zpěv se rozběhne do zahrad a do polí. To ve městě se to jinak zpívá v noci. Po obou stranách cesty jsou vysoké domy, tady se to nějak rozléhá, tady to hlaholí:

"Když jsem já byl malý chlapec, — hurrá! — neznali jste mne."

Mazavka má radost, že smí zpívat a nikdo známý že ho neslyší. Ti lidé, co tu bydlí a slyší hulákání, mají také radost, že jsou už totiž v posteli a tam ten ožrala že to má teprv k očekávání.

Na venku, když vyjde člověk nálevník z hospody, přestává všecka "zábava". Do čeho má udeřit holí? do plotu? do topolu? Křápne to a nikdo to neslyší. To ve městě je to lepší. Po celé ulici jsou krámy. Panečku, když jenom jednou mázne holí takový noční poutník do toho, něco užije, než přejde ulici. A když jich jde dvacet za sebou a každý huláká jinou písničku, že by nebylo divu, kdyby chlap dostal polypa, máte zábavu, jakou dovede vykouzliti jen tichá noc.

A pak ty ulice dlážděné, osvětlené. Na venku člověk okysličený musí dávat pozor, aby nahmatal po tmě cestu. Upadne-li, leží, a nepomůže-li si sám, bude spát do rána ve škarpě.

Proto každý rád táhne při sobotě na pivo do města.

Když to dopadne tak, že tíže těla přijde příliš ku předu, jest ubezpečen, že ho někdo najde a že si ho nenechá.

Ráno řekne, co a jak, dá garderobu do pořádku a může jít.

Jsou některé ulice, které jsou tepnami nočního života. Tudy táhnou hloučky nočních ptáků z hospod. Jede-li ulicí patnáct pivovarských vozů — taky naložených pivem, nedělají tolik rámusu a povyku jako několik takových členů spolku pro dělání prázdných sudů v hostincích.

Kdybyste některého z nich potkali ve dne a požádali jej, aby vám zazpíval — třeba jen tiše — nějakou písničku, uraženě by to odmítl.

"Co by si pomyslili lidé."

Až půjde v noci z hospody, přehuláká všecky odrhovačky, které umí, a kdybyste jej upozornili, co tomu řeknou lidé, bude řvát, až ochraptí.

Jsou ulice, kudy i za noci chodí lidé z hospody domů, ale chodí tudy lidé, kteří nevytrubují o sobě, že jdou z hospody. Jsou zase ulice, kde obyvatelé nikdy si nemusí stěžovati, že by měli špatné sny. Sotva usnou, sotva by se jim začalo o něčem zdáti, — dole na ulici hlásí se mazavkové, že už jdou domů, a je po zlém snu.

Některé pivo zvlášť žene na rámus.

Hlavně na zpěvavku.

Jsou lidé takto jinak zcela rozumní, kteří by nikomu neublížili, ale jak se napijou, žene je to na zpěv. A každý po osmé sklenici o sobě jest přesvědčen, že má tenor, který by se měl uplatnit. V hospodě to nejde, vyhodili by jej, ale když přijde na ulici!

"Starý, slyšíš?"

"Co je?"

"Někoho škrtějí na ulici."

"A to není nic, to je nějaký noční tenor, to jsou samé kvasnice. Zavři okno a jdi spát."

Jednalo se kdysi o tom, že pro opilce mají býti zavedeny uniformy.

Ale jaké?

Prý červené. Pivo je červené, víno je červené, rum je taky toho "vrypu", — že by ta červená barva byla jaksi doma.

Ale byly námitky, jako při všem.

Někdo jda do hospody, je hotové jehně. Cestou napomíná kluky na ulici, okřikuje pekařského učedníka, aby nehvízdal, nebo že naň zavolá policajta, zlobí se na drožkáře, že tak huláká na lidi, aby se vyhnuli, — ale když jde v noci domů, otevírají lidé uděšeně okna ve všech domech, kolem nichž putuje k domovu. Takový povyk tropí.

Kdy se mu má navléknout ta červená uniforma?

Když jde do hospody? To by si nedal líbit.

Když jde z hospody? Nedovede pořádně sadit klobouk na hlavu, jak by dovedl navléci uniformu. A kdyby, — co by mu byla platna?

V noci je každá kráva černá.

Ještě něco.

Uniforma je uniforma. Musily by býti zavedeny všelijaké šarže. Takový mazavka, který to dotáhne den co den na dvacátou, musil by míti přece jinou šarži, než takový embryo, který jen při sobotě si jde taky vsadit "na Linec", a když má v útrobách pět půllitrů, dělá po cestě své divy a nejraději by ty ulice všecky přestavěl, ač nemá o zedničině ani ponětí.

Místo hvězdiček na límci musily by býti přišity malé tácky se zlatými čárkami, na rukávech by musily býti přišity řadou všecky "kapitulace", a konec konců by chtěl míti každý takovou uniformu.

Raději si s tím nezačínat.

Lépe by se zamlouval návrh, jaký mi sdělil přítel Franěk, aby totiž mazavkové tak způsobně a tiše z hospody chodili, jako jdou do hospody.

Tam prý někde v Holandsku nebo v Portugalsku mají klece na ožralce. U každého kandelábru je taková prkenná budka, a když se někdo opije a dělá rámus, nebo když se zřádí tak, že už nohy nechtějí dělat po ulici rámus, přijdou policajti, představí se mu, zasalutují, uloží jej do budky, přejí mu "dobrou noc", zamknou schránku s tělesem, poznamenají, že číslo boudy té a té obsazeno, a jdou dál.

Druhý den ráno se boudy odemknou, přejí nocležáři "dobrého jitra", pomohou mu na nohy, obyčejně však pasažer vyskočí bez cizí pomoci a s šátkem na obličeji upaluje z dostřelu poznámek a vtipů.

Žádné vyptávání, žádné protokoly, ušetří se papír, ušetří se strážnice, ponévadž prý strážnice je pro etráž a ne pro opilce.

Jinde, vyvede-li něco opilec, bývá trestán dvojnásobnou porcí, za opilství a za delikt spáchaný následkem opilství. U nás ožrala může rozházet dvacet paragrafů nabývá imunity, když se dokáže, že byl namazán, jak zákon žádá.

"Měl obžalovaný opici, když jste jej sebrali?"

"To nebyla opice, to byl pavián."

"Tak obžalovaný, můžete jít domů."

Obžalovaný má svoji dobrou pověst a morální zachovalost děkovati jen své nehorázné opici.

Opilci — to prý jsou jako malé děti. —

Proto by jim měl chodit z domácích vždycky někdo naproti, aby nekřičeli a nedováděli, když jdou ze "špiritusového sezení".

Býv. korunní princezna Štěpánka.

Nemocná hraběnka Lonyayova dopravena byla do Vídně za největší opatrnosti, nebot' lékař Van Dittel, specialista k ní povolaný, uznal stav její za velmi vážný. Po šest týdnů spočívala hraběnka Lonyayova na loži v prostém hotelu ve Švýcarsku a žádný z členů rodiny její v těžkém jejím stavu nepřišel ji navštíviti. Ano, když smrt dost blízká jedné doby, byla k ní přikvačila, ni jediná tvář, k nimž něně vzhlížela od mládí svého, nebyla by se skláněla nad ní v poslední hodině její..... A jediná "vina" její, jež s ní snesvářila i nejbližší členy rodiny, byla, že se.... "zapomněla nad sebou", že vešla totiž v mesallianci s "pouhým" hrabětem Lonyayem. Znám jest první sňatek hr. Lonyayové a zkušenosti v něm učiněné; tyto vymykají se ovšem našemu péru, jež drtí tíha tiskového zákona arcirakouského. Po tragickém zakončení prvního manželství věnovala se arcikněžna Štěpánka zcela výchově dcerušky své Alžběty, usídlené dnes v Praze, jež vstoupila rovněž v mesallianci s knížetem Windischgraetzem, on ěmž soudilo se, že v Praze usídlil se trvale, ale jenž po slyšení, k němuž byl v nedávných dnech do Vídně povolán, přesídlí se do malého města uherského Šoproně, takže vyjednává s majitelí villy Groebovy, již byl na další dobu najal, o zrušení smlouvy nájemné. Odloučena sňatkem tím od své dcerušky zbožňované, jež nový život skýtal tak mnohou analogii s dřívějším životem matčiným, arcikněžna Štěpánka jala se konečně také dle vnitřního života svého, dle svých citů přirozených a hrabě Lonyay stal se předmětem lásky její, nyní i otevřeně mohla vyznávati i nečně také sňatek zpečetil nákloinnost její. Nikdo ale nevzepřel se tak této mesallianci její, jako její otec, panovník Belgie Leopold II., "gumový král", neb i "král heren", jak zove svobodný tisk belgický svého panovníka pro jeho účast na kšeftech s gumou z Kongského státu dováženou i pro podíl na podnicích heren v belgických lázních. Král belgický zůstal nesmiřitelným k mesallianci dcery své a od jejího sňatku neviděl ji už. Známo jest, jak zachoval se k ní bryskně i když přijela do Brusselu k rakvi své matky. Spor zostřen sporem o dědictví po této. Hr. Lonyay tvrdí, že manželství Leopolda II. s chotí jeho, loni zemřelou, uzavřeno bylo na základě společenství co do jmění, takže by pozůstalost' po zemřelé matce hr. Lonyayové činila mnoho milionů, jichž se hraběnka nyní domáhá, kdežto jinak by činila jen kol 300.000 franků. Král ale hotov dceru své vyděditi popírá nárok ten a rozmnožuje za to korunní statky belgické. Hrabě Lonyay tím citelněji přijímá tuto hrozící ztrátu pozůstalosti po tchyni své, kdyžtě jak tvrdí o něm na dvoře belgickém, jest původem z kmene, který význam zlata dovedl vždy vysoce ceniti. Starý mad'arský rod Lonyay prý dle tvrzení onoho vymřel již před nějakou dobou a nynější hr. Lonyay jest prý jen potomkem velmi bohatého israelity, který koupil titul a pozemky někdejších věrných služebníků Marie Terezie. Také po novém sňatku svém nezůstala ale chot' jeho ušetřena ztráty něžných ilusí svých. Člen družiny hraběte Flanderského, jenž choval k ní vždy sympatie, vyjádřil se o tom: "Hraběnka Lonyayova nenalezla u manžela nynějšího, jemuž tolik byla obětovala, štěstí, v něž doufala. Umírá, nemohouc dosíci blaha vysněného. Sirotkem jsouc smrtí matčinou a nesmiřitelnou odpudlivostí otcovou, ubohá žena, jež mínila, že bude moci milovati konečně láskou prosté, oddané ženy, trpí touhami neupokojenými, neurastenií rázu velmi vážného, chudokrevností a zvláště tak četným trpkým sklamáním svým."—A na loži svém, schvácena i nervosou mukyplnou, princezna někdejší, jíž kynul kdysi trůn, dnes vzpomíná na mladého bratra svého, jenž byl odňat tak záhy lásce rodiny, na svého bratrance prince Balduina, dědice trůnu, jenž zemřel náhle ve 24 hodinách nemocí tajuplnou, na tetu svou, princeznu Charlottu, jež žije podnes v snu šíleném, že dosud jest císařovnou mexickou i na sestru svou Louisu, jež pyká v útulku pro "osoby vysoce nervosné" za hněv své rodiny nad tím, že nedovedla citlivou kypící duši svou upoutati k manželu, v němž neviděla záruk pro své štěstí.... jež porušením duševní rovnováhy, rodinou jí přičítaným, vymknuta z dosahu věřitelů a z ručení otce jejího za její závazky!.... A neméně nešťastná sourozenka její, arcikněžna bývalá, odumírá dnes v úplné osamocenosti své, ponévadž neuskutečnil se sen její dávný, sen všech žen, sen: žíti, skutečně žíti!

Nezapomeňte upotřebiti Severových Prášků proti bolestem hlavy a neuralgii, trpíte-li těmito bolestmi, nebot' mohou se Vám jinak státi i osudnými. Cena 25 ct., poštou 27 ct. W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Ia.